

Fodor Imre

Annyiszor mondták már, a foci csodálatos dolog, a foci nélkül nem lenne igazi a sport. Ma, itt ennél a sírnál én is a fociról beszélek. Nemcsak beszélek, hanem emlékezem, fejet hajtok Foci előtt. Nem tudom, érezni lehetett-e, de ez az utoljára említett foci már a nagybetűs Foci volt. Az a Foci, akit tisztességes polgári nevén Fodor Imrének hívtak. Az a Foci, aki már 25 esztendeje nincs köztünk, mert oly fájdalmasan korán elragadta tőlünk a halál. Mondják, 25 év hosszú idő, ám nem lehet oly hosszú, hogy felejtsünk, hogy ne emlékezzünk erre a nagyszerű labdarúgóra.

Fodor Imre, 1963. március 16-án született. Nem fradistának született, sőt, mondják, gyermekként Újpest-drukker volt, aki az MTK-ban nevelkedett, majd a Honvédban lett nagy játékos, ám hiszem, ahogy oly sokan, ő is fradistává vált. Azzá vált, mert megérintette őt is az a misztikum, amely Magyarországon csak egy klub, a Fradi körül uralkodik. Így lehetett annak a Fradi történelemkönyvének dicső lapjaira feliratkozó, 1992. tavaszán bajnokká váló csapatnak a valódi vezére, akit a szurkolók egycsapásra, pillanatok alatt elfogadtak. Abban a korban azon kevés futballista közé tartozott, aki miatt kijártak a stadionokba a szurkolók. Szentelen cselei, remek lövései, látványos indításai élményszámba mentek egy olyan időszakban, amikor már a nyers erő kezdett dominálni a futballpályákon, a brusztolós játékos sokkal inkább az edzők kedvence volt, mint a fifikás. Fodor Foci pedig sohasem brusztolt, darált, ő, akinek a beceneve nemcsak vezetéknevére utalt, hanem arra is, hogy ő szó szerint focizott. Úgy focizott, hogy rajongani lehetett érte. Rajongtak is a szurkolók minden csapatában, ahol játszott, így a Fradin kívül az MTK-ban, a Honvédban, Siófokon vagy éppen Székesfehérváron is. Csak a hozzá hasonló zsenik voltak képesek arra, hogy szűk másfél év alatt halhatatlanná tegyék a nevüket a Fradiban. Az 1991/92-es bajnokság tavaszi idénye előtt Nyilasi Tibor hívására igazolt a Ferencvároshoz. Ahhoz a Ferencvároshoz, amely akkor a középmezőny élén tanyázott. Ami ezután történt, arra azóta is minden fradista

büszkén és csillogó szemekkel emlékeznek. Foci vezérletével megtákosodott a csapat és két döntetlen mellett tizenháromszor győztesen hagyta el a pályát. A Vasas ellen a vezetést, a BVSC ellen a győztes találatot, a Honvéd ellen a vezető gólt szerezte meg. Győrben szintén betalált a gólzáporos meccsen, az Újpest ellen fantasztikus szabadrúgással szerezte meg a vezetést. Az MTK ellen, majd Veszprémben is a második gólt lőtte. A gólok mellett az előkészítésben is jeleskedett, Diósgyőrben az ő két szögletéből érte el Wukovics a bajnoki címet érő góljait. A Fradi tavaszi nagy menetelését kétségkívül Fodor Foci vezényelte le, amely végül a bajnoki címet eredményezte. A felejthetetlen diósgyőri hazaút után az Üllői úton, a stadionban tartott bajnoki fiesztán azt mondta az örjögő tömegnek: *“Tudtam, hogy jó helyre jövök, de azt nem, hogy ennyire...”* Igen, ilyen szeretet Magyarországon csak egy helyen kaphat futballista, az Üllői úton. Ő pedig maximálisan tett azért, hogy ezt a szeretetet megkapja, bőséggel megszolgált.

1999. április 9-én történt a tragédia, amikor egy érthetetlen és értelmetlen balesetben az életét veszítette. Meghalt a Foci, de nem halt meg a foci. A labdát azóta is rúgják a stadionokban, azóta is születnek sikerek, azóta is rajonghatunk. Szerencsére így vagyunk ezzel a Ferencvárosi Torna Clubnál is, ahol újra és ezúttal nem csupán egyetlen tavaszon keresztül élhetjük át a sikereket, immár évek óta fürdőzhetünk benne, reméljük is, így lesz ez még sokáig. Biztos, könnyebb dolgunk lenne, ha a csapatunkban ma is lenne Focihoz hasonló karakterű és tudású játékos, valódi karmester, ám ne legyünk telhetetlenek. Örülünk, hogy Foci, Fodor Imre volt nekünk, hogy névjegyét kitörölhetetlenül a klub asztalára tette, hogy annyi szépet és örömet adott nekünk. Örülünk és ne felejtsünk, emlékét idézzük és őrizzük, adjuk át az utókornak! Isten nyugosztaljon, Foci!

Budapest, 2024. április 9.